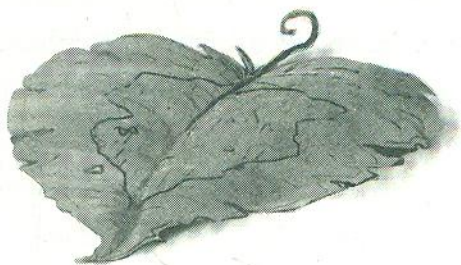

Останниця

Ще задовго до того, як почула це слово, я звикла до того, що я — остання.

Я була вишкробком — наймолодшим і найменшим дитям, і то набагато меншим за всіх поміж сімох братів і сестер, що означало мою останню чергу пити, їсти, бути захищеною.

Найнижчий статус у нашій зграї в час занепаду я прийняла без образи — принаймні без особливої образи.

Можливо, це й справедливо. Мої переступи, як мені часто нагадували, були численні.

Розуму бракувало, бо я була замала, допомоги від мене було небагато, бо я занадто дрібна.

Ноги в мене були великі й незграбні. Бігаючи, я в них плуталася.

Шуба в мене була неохайна, манери жахливі. Колись я з'їла цілу ногу роганя поза чергою.

Моя цікавість була надмірною: я відходила занадто далеко й ставила забагато питань.

Коротко кажучи, мені геть не вдавалася моя єдина справа в житті, котра, як в усіх дейрнів, полягала в тому, щоб тихо жити й не висовуватися.

У ті дні помітити дейрна було приблизно те саме, що погладити єдинорога.

Наш старійшина Дейлінтор — ветхий і сивомордий — любив згадувати часи, коли наші предки бігали великими, сотенними зграями рівнинами Недарри. На ніч вони ділилися на сімейні гурти, збиралися навколо вогнищ готувати дикі трави та ягоди, а коли-не-коли — заблукалого борсука чи кушку.

Але це було дуже давно. Тепер у цій частині світу нас лишилася тільки жменька, невелика зграя з чотирьох сімей, які лякливо, наче миші, ховалися, де могли.

Ховалися від людей — найменш передбачуваних хижаків.

Ховалися від самого сонця.

Подейкували, що десь далеко теж живуть дейрни — у гірських печерах чи на островах. Дехто казав, що насправді там вони не живуть, а того, хто їх бачив, ввела в оману марна надія. Дейрнів незрідка

плутають із собаками. Ми маємо доволі багато подібних рис.

Проте в собак передні лапи не є руками з протиставленим пальцем. Вони не здатні до прямоходіння. Не можуть перелітати з дерева на дерево. Не вміють розмовляти з людьми.

І, прошу мене пробачити, не мають собаки надзвичайно гострих кігтів для полювання, якщо ви розумієте, про що я.

Коротше, хоч скільки нас залишалось, а Дейлінтор боявся, що скоро нашому роду настане кінець — він буде винищений за тепле й пухнасте хутро.

Як карлізійські тюлені, яких погубили люди-мисливці.

Або ж червоні марлоти, яких не пожаліла епідемія. Чи синьочубі зингвіни, стерті з лиця землі, коли Давноминула війна зруйнувала їхню територію.

Здавалося, існує дуже багато способів назавжди залишити світ.

Ми не бажали вірити, що наші дні злічені. Але знали одне: колись нас було багато, а сьогодні — мало.

Мої батьки гадали, що в разі будь-якого лиха я загину першою, — а вони знали, що лихо наближалось.

Я була мала. Й інколи розчаровувала їх.

Але я знала, що також здатна бути сміливою. Я не боялася загинути першою.

Я просто не хотіла залишатися в живих останньою.

Не хотіла бути останницею.